

Arrest

nr. 98 258 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine wonende te Bammat-Yurt. U had een propiska in Adil-Otar (Dagestan).

U had twee neven die bij de rebellen waren. Omwille van hen kreeg u problemen.

Uw problemen begonnen in juni 2009 toen uw ene neef werd gedood. Enkele dagen na de dood van deze neef werd u thuis opgehaald door twee personen in burgerkledij. Ze kwamen u ophalen in een wagen met getinte ruiten. Toen u ontdekte dat deze personen richting Tsjetsjenië reden, dacht u dat men u ging verhoren en slaan. U sprong uit de wagen aan een kruispunt in Gudermes en nam een taxi. U ging naar twee vrienden met wie u de legerdienst had volbracht en u vroeg hen om u te beschermen. U ging naar de MVD in Gudermes en daar werd u verteld dat niemand van hen was gestuurd om u te arresteren.

Na dit incident kreeg u problemen met de Dagestaanse autoriteiten. Zo werd u opgeroepen door de politie en ondervraagd op het politiekantoor, men liet u gaan, waarna u thuis officieus werd ondervraagd over wat u wist in verband met rebellen; waar hun wapens en materiaal lagen en waar ze appartementen huurden.

In de zomer van 2010 was u op bezoek bij uw ouders in Adil-Otar. Het huis van de burens van uw ouders werd door de politie beschoten. De inwoners van dat huis waren rebellen en werden op het einde van de dag door de politie gedood.

U werd die dag gearresteerd en meegenomen naar het politiekantoor van Khasavyurt. Onderweg, op een brug tussen Adil-Otar en Bammat-Yurt, bent u uit de politiewagen ontsnapt. U sprong van de brug in de rivier. U had handboeien aan.

U leefde hierna een tijdje ondergedoken.

In juli 2011 werd uw echtgenote, M.R. (O.V. 6.938.911), meegenomen naar het politiekantoor van Khasavyurt. Zij werd niet ondervraagd.

U was op dat ogenblik aan het werken als taxichauffeur. U werd opgebeld door uw neef A.I. toen u zelf door de autoriteiten naar het politiekantoor werd vervoerd. A.I. werkt bij de de SOD speciale eenheden. Hij vertelde dat uw echtgenote op het politiekantoor was en hij bracht haar terug naar huis.

Volgens de verklaringen van uw echtgenote werd er diezelfde dag, in juli 2011, een huiszoeking gehouden bij u thuis.

Sinds 2011 werd u steeds ernstiger vervolgd.

Sindsdien werd u ook vervolgd door de federale eenheden omdat u uw neef M.I. en diens vrouw had afgezet voor hun woning. Dit werd vastgelegd door een (bewakings)camera.

U kwam dit te weten via A.I..

Twee weken later overleden M.I. en zijn vrouw in een zelfmoordaanslag.

In juli 2011 verliet u Bammat-Yurt en ontmoette u uw echtgenote en kinderen bij een bos in de buurt van Pokrovski.

Jullie gingen tesamen naar Sukhokumsk, waar jullie onderdoken bij de ouders van kennissen. Tijdens uw verblijf in Sukhokumsk werd u opgebeld door een rebel (hij is een vriend van M.I.. U kent hem niet persoonlijk, maar u had hem een paar weken voor het overlijden van M.I. afgezet op de markt). Jullie spraken af in Pokrovski in het bos.

Deze rebel waarschuwde u dat indien uw echtgenote nogmaals bij de politie zou gaan voor verhoor uw gezin vernederd zal worden. Hij wou niet dat uw echtgenote op verhoor bij de autoriteiten zou gaan omdat vrouwen zulke verhoren niet aankunnen en informatie konden vrijgeven.

Toen u in Sukhokumsk verbleef, deed u een aanvraag voor een internationaal paspoort, dat u verkreeg in augustus 2011. U ging het afhalen bij de paspoortendesk in Khasavyurt. A.I. hielp u voor het bekomen van dit paspoort. Hij kon regelen dat u niet in de officiële opsporing zou komen.

U verliet Sukhokumsk in november 2011.

U liet uw zoon achter bij uw schoonouders in Bammat-Yurt omdat het anders te zwaar zou worden voor uw echtgenote, die op het moment van jullie vlucht zwanger was en uw dochter al met zich meenam. Jullie gaven voorrang aan jullie dochter omdat ze besef had van wat er gebeurde. U wou op die manier vermijden dat ze een trauma zou oplopen.

U bent samen met uw dochter en echtgenote gereisd tot Oekraïne.

U keerde terug naar Dagestan in november-december 2011 en verbleef er bij vrienden en kennissen. Nadat u uw broer naar uw oom in Nariisk had gebracht, ging u naar Minusinsk om uw statuut bij de Russische militaire diensten te herstellen teneinde een contract te krijgen en daar te kunnen verder leven.

U diende een aanvraag in bij het Russische leger en dit werd doorgegeven naar Khasavyurt. Een agent van de FSB kwam u ophalen in Minusinsk en wilde u overbrengen naar Khasavyurt.

U kon onderweg echter ontsnappen in Novosibirsk.

Uw documenten en de documenten van uw echtgenote zaten in een tas die meegenomen werd door de FSB-agent. Uw intern Russisch paspoort en uw internationaal paspoort nam de agent niet mee omdat u ze altijd bij u had gehouden in uw jaszak. U werd niet gefouilleerd door de agent.

Na deze ontsnapping ging u uw zoon ophalen en vertrok u richting Polen. U reisde samen met uw zoon van Khasavyurt tot Moskou. Voor deze treinrit betaalde u geen ticket, maar betaalde u aan de treinconducteur. U mocht in haar coupé reizen en u werd niet gecontroleerd op identiteit. Vervolgens ging u van Brest tot Terespol.

In Polen vroeg u asiel aan en u verbleef er twee en een halve week.

U verloor er uw intern Russisch paspoort. Uw internationaal paspoort werd in Polen ingehouden.

Tsjetsjenen die u in Polen ontmoette, regelden uw reis naar België.

U kwam in België aan op 13 juli 2012 en diende een asielaanvraag in op 17 juli 2012.

Op het gehoor legde u de volgende documenten neer: uw rijbewijs, uw militair boekje en uw Pools identiteitsbewijs."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw asielaanvraag leid ik af dat uw echtgenote en uzelf jullie asielrelaas baseren op dezelfde feiten en motieven.

Binnen het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote werd een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat haar verklaringen ongeloofwaardig bleken.

Bijgevolg dient ook voor u eenzelfde beslissing te worden genomen.

Aangezien de door u aangehaalde problemen (beschuldiging van medeplichtigheid aan rebellen, ondervragingen en aanhoudingen) aan de basis liggen van de problemen van uw echtgenote (huiszoeking, arrestatie, onderduiking, vlucht) -u stelde namelijk dat u de oorsprong bent van de problemen die uw echtgenote meemaakte (CGVS, M.M., p. 2)- kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen.

U vindt een kopie van de beslissing van uw echtgenote in bijlage.

Zelfs indien de door uw echtgenote verklaarde vervolgingsfeiten geloofwaardig zouden zijn, quod non, zijn er verschillende elementen die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten ondermijnen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Dagestan hebt verlaten omdat u van medeplichtigheid aan rebellen wordt beschuldigd (CGVS, M.M., p. 14). U kreeg hierdoor herhaaldelijk problemen met de autoriteiten. U wordt in verband gebracht met twee neven die actief waren bij het verzet. Uw ene neef werd gedood in 2009 en in 2011 overleed uw andere neef, M.I., bij een zelfmoordaanslag (CGVS, M.M., p. 7, 9, 13-14).

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw gedrag niet in overeenstemming gebracht kan worden met de door u verklaarde vrees. In verband met uw terugkeer naar Dagestan in november (-december) 2011, nadat u met uw vrouw en dochter was meegereisd tot Oekraïne (CGVS, M.M., p. 5), dient het volgende opgemerkt te worden.

In de eerste plaats valt een terugkeer naar uw land van herkomst niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.

Gezien uw verklaringen als zou u gevisieerd worden door zowel de Dagestaanse als Federale autoriteiten is het op zijn minst eigenaardig dat u zou terugkeren naar Dagestan. U verklaarde uw zoon te hebben achtergelaten bij uw schoonouders in Bammat-Yurt omdat de reis anders te zwaar zou worden voor uw echtgenote die vanaf Oekraïne alleen verder ging reizen met uw dochter. Bovendien was zij op dat moment zwanger.

U keerde terug naar Dagestan met de bedoeling uw zoon op te halen en uw broer in veiligheid te brengen bij een oom (aangezien hij gevaar zou kunnen lopen als gevolg van uw vervolgingsproblemen) (CGVS, M.M., p. 11-12).

Deze uitleg overtuigt echter niet.

U haalde namelijk geen enkele reden aan waarom u niet samen met uw echtgenote verder had kunnen reizen van Oekraïne tot België.

Op die manier zou de kwestie van uw zoon die achterbleef in Dagestan -met als gevolg uw terugkeer naar Dagestan- zich niet gesteld hebben.

Er kan begrip worden opgebracht voor uw familiale verantwoordelijkheden, doch deze reden voor terugkeer naar Dagestan is weinig aannemelijk. Als u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens uw autoriteiten, is het immers weinig geloofwaardig dat u het risico zou nemen om naar uw land van herkomst terug te keren.

Wat betreft uw broer, is er evenmin een objectieve reden om aan te nemen dat uw persoonlijke aanwezigheid in Dagestan noodzakelijk was opdat hij in veiligheid gebracht zou kunnen worden.

Zelf had u immers eerder ook al hulp gekregen van andere mensen, in het bijzonder familieleden (CGVS, M.M., p. 7,8,13,14,19).

Verder is het zeer opmerkelijk dat u na uw terugkeer naar de Russische Federatie eind 2011 een aanvraag indiende bij het Russische leger (CGVS, M.M., p. 11), terwijl u stelde sinds de zomer van 2011 te worden vervolgd door federale diensten (CGVS, M.M., p. 14, 17).

Ook dit ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar ook de ernst van de door u verklaarde vrees.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote.

Uw echtgenote verklaarde dat in juli 2011, vlak voordat jullie onderdoken in Sukhokumsk, een huiszoeking werd gehouden in jullie huis in Bammat-Yurt. Ongeveer 20 à 30 soldaten, of zelfs meer, doorzochten jullie woning en uw echtgenote werd verplicht van op de grond te gaan liggen.

U verklaarde dat u niets wist over deze huiszoeking (CGVS, M.M., p. 16, 19; CGVS, M.R., p. 8-9; vragenlijst CGVS, M.R., punt 5).

Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, repliceerde u dat u de hele dag schapen moest hoeden in Sukhokumsk en voor de ouderlingen zorgen bij wie u onderdook.

U stelde ook dat uw echtgenote het later emotioneel zeer moeilijk had omdat ze afscheid moest nemen van jullie zoon en u hierdoor niets had verteld over deze huiszoeking.

Deze verklaring heft de tegenstrijdigheid niet op.

Uw vrouw verklaarde namelijk dat ze u onmiddellijk na de huiszoeking had opgebeld om te vragen wat deze huiszoeking te betekenen had (CGVS, M.R., p. 8-9).

Deze tegenstrijdigheid blijft bijgevolg overeind.

Tevens zij opgemerkt dat uw verklaringen en die van uw echtgenote ook op andere punten incoherent waren, onder meer met betrekking tot de arrestatie van uw echtgenote.

U stelde dat uw echtgenote werd 'gearresteerd' en meegenomen naar het politiekantoor, maar niet ondervraagd werd en later teruggebracht werd naar huis door A.I. (CGVS, M.M., p. 8-9, 15-16).

Noch op het gehoor bij het CGVS noch tijdens haar interview bij de DVZ vertelde uw echtgenote over deze aanhouding of het korte bezoek aan het politiekantoor.

Na confrontatie hiermee, stelde u dat u niet begreep waarom ze dat niet had verteld en dat uw echtgenote misschien gestresseerd was en het psychologisch moeilijk had of het misschien te maken had met het feit dat ze niet veel gestudeerd heeft (CGVS, M.M., p. 18-19).

Deze uitleg kan niet aanvaard worden aangezien dit element de kern van uw asielrelaas raakt en uw vrouw hiervan nergens melding heeft gemaakt.

Geen van beiden legde trouwens enig attest voor waaruit blijkt dat uw vrouw daadwerkelijk psychologische problemen zou kennen.

Voorts dient nog opgemerkt te worden dat uw echtgenote wist dat uw neef, M.I., onder het bevel stond van Sultan-Ali Sultanov. Verder vertelde uw echtgenote dat zij alles wat ze over uw neef wist van u vernomen had (vragenlijst CGVS, M.R., punt 5; CGVS, M.R., p. 12).

U kon merkwaardig genoeg echter niet vertellen tot welke groepering uw neef behoorde of onder wiens bevel hij stond (CGVS, M.M., p. 17).

Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Tot slot is het belangwekkend vast te stellen dat u geen enkele convocatie kon neerleggen.

U verklaarde dat de ROVD aan A.I. had gevraagd om convocaties aan u te bezorgen. U liet weten aan A.I. dat hij ze mocht weggooiden omdat u niet van plan was erop in te gaan (CGVS, M.M., p. 19).

Deze uitleg kan niet aanvaard worden.

Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees koestert voor uw autoriteiten is het niet aannemelijk dat u zo weinig omzichtig met dergelijke documenten omspringt.

Convocaties, zeker wanneer men regelmatig wordt geconvoceerd, kunnen een belangrijk begin van bewijs en een ondersteuning van uw asielrelaas vormen.

Er kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ook voor uw echtgenote M.R. (O.V. 6.938.911) is een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit

betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de in het kader van het gehoor neergelegde documenten, uw internationaal en intern Russisch paspoort werden hoger besproken.

Wat betreft uw militair boekje, uw rijbewijs en uw Pools identiteitsbewijs, dient opgemerkt te worden dat ze enkel persoonsgegevens bevatten die hier niet betwist worden.

Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande appreciatie.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 september 2012 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Waar het gedrag van verzoeker volgens de commissaris-generaal niet overeenstemt met de door hem voorgehouden vrees, volhardt verzoeker in zijn verklaring dat hij en zijn gezin niet in de mogelijkheid waren om tesamen hun land van herkomst te ontvluchten; hij stelt dat dé reden van zijn terugkeer naar Dagestan was, zijn zoon te gaan halen en dat hij toen (zie het verzoekschrift, p. 6) “*uitermate voorzichtig*” was.

Hij verklaart verder dat hij terugkeerde om zijn broer te helpen, gezien hij zich schuldig voelde omdat zijn broer gevaar dreigde te lopen omwille van zijn vervolgingsproblemen.

Dat hij een aanvraag heeft ingediend bij het Russische leger, is volgens verzoeker (zie p. 6) “*niet zo opmerkelijk*”; hij legt uit dat hij met deze aanvraag wilde aantonen dat hij niet meedeed met de rebellen, maar merkt op dat deze aanvraag niet leidde tot het verhoopte resultaat.

Verzoeker wijst er aangaande de tegenstrijdigheden met betrekking tot de huiszoeking op dat hij toen niet thuis was. Hij verklaart dat zijn vrouw hem slechts heeft meegedeeld (zie p. 7) “*dat er een huiszoeking is gebeurd, doch zij vertelde aan de verzoeker geen details zoals in welke omstandigheden het gebeurde, hoe laat het was, met hoeveel personen ze waren...*”.

Verzoeker stelt dat hij met zijn antwoord “niets te weten over de huiszoeking”, niet bedoelde dat hij niet op de hoogte was van het feit van de huiszoeking, doch wél dat hij geen details daaromtrent kon verschaffen.

Wat betreft de tegenstrijdigheden omtrent de arrestatie van zijn echtgenote, wijst verzoeker op het feit dat zij het (zie p. 7) “*psychologisch heel erg moeilijk had*” ten tijde van het verhoor, gezien zij haar kind had moeten achterlaten in een onveilig land. Dit behoeft volgens verzoeker (zie p. 7) “*geen attestatie, indien men over ietwat inlevingsvermogen beschikt*”.

Verder laat verzoeker gelden dat de impact van het verhoor op het Commissariaat-generaal heel stresserend is en vaak wordt onderschat.

Hij wijst er tevens op de intellectuele capaciteiten van een persoon ook een invloed hebben op het verloop en de resultaten van het verhoor; hij voert in dit verband aan dat het gegeven dat zijn vrouw niet naar school is geweest (zie p. 8) “*minstens objectief (diende) beoordeeld te worden*” en “*niet zonder meer genegeerd (kan) worden*”.

Aangaande de convocaties, herhaalt verzoeker dat hij A.I. liet weten dat hij de convocaties mocht weggooien; hij verklaart dat hij helemaal niet wist dat hij deze nog moest bijhouden tot staving van zijn relaas en hij voegt er nog aan toe dat dat verklaringen van een kandidaat-vluchteling in se voldoende zijn als bewijs.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker van mening te zijn dat Dagestan wel degelijk onveilig is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Hij verwijst dienaangaande naar een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, alsook naar het "Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus" van januari 2012 en twee krantenartikelen van 7 maart 2010 en 3 mei 2012.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Vooreerst stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing vast dat verzoeker en zijn echtgenote zich baseren op dezelfde feiten en motieven.

Gezien inzake de asielaanvraag van verzoekers echtgenote een beslissing tot weigering van de status van vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat haar verklaringen ongeloofwaardig bleken, wordt ook de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnd.

In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker geen poging om deze vaststelling te weerleggen, waardoor ze geldig blijft.

Verder was de commissaris-generaal in zijn beslissing van oordeel dat het gedrag van verzoeker niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door hem verklaarde vrees:

“In verband met uw terugkeer naar Dagestan in november (-december) 2011, nadat u met uw vrouw en dochter was meegereisd tot Oekraïne (CGVS, M.M., p. 5), dient het volgende opgemerkt te worden.

In de eerste plaats valt een terugkeer naar uw land van herkomst niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.

Gezien uw verklaringen als zou u gevisieerd worden door zowel de Dagestaanse als Federale autoriteiten is het op zijn minst eigenaardig dat u zou terugkeren naar Dagestan. U verklaarde uw zoon te hebben achtergelaten bij uw schoonouders in Bammat-Yurt omdat de reis anders te zwaar zou worden voor uw echtgenote die vanaf Oekraïne alleen verder ging reizen met uw dochter. Bovendien was zij op dat moment zwanger.

U keerde terug naar Dagestan met de bedoeling uw zoon op te halen en uw broer in veiligheid te brengen bij een oom (aangezien hij gevaar zou kunnen lopen als gevolg van uw vervolgingsproblemen) (CGVS, M.M., p. 11-12).

Deze uitleg overtuigt echter niet.

U haalde namelijk geen enkele reden aan waarom u niet samen met uw echtgenote verder had kunnen reizen van Oekraïne tot België. Op die manier zou de kwestie van uw zoon die achterbleef in Dagestan - met als gevolg uw terugkeer naar Dagestan- zich niet gesteld hebben.

Er kan begrip worden opgebracht voor uw familiale verantwoordelijkheden, doch deze reden voor terugkeer naar Dagestan is weinig aannemelijk.

Als u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens uw autoriteiten, is het immers weinig geloofwaardig dat u het risico zou nemen om naar uw land van herkomst terug te keren.

Wat betreft uw broer, is er evenmin een objectieve reden om aan te nemen dat uw persoonlijke aanwezigheid in Dagestan noodzakelijk was opdat hij in veiligheid gebracht zou kunnen worden. Zelf had u immers eerder ook al hulp gekregen van andere mensen, in het bijzonder familieleden (CGVS, M.M., p. 7,8,13,14,19).

Verder is het zeer opmerkelijk dat u na uw terugkeer naar de Russische Federatie eind 2011 een aanvraag indiende bij het Russische leger (CGVS, M.M., p. 11), terwijl u stelde sinds de zomer van 2011 te worden vervolgd door federale diensten (CGVS, M.M., p. 14, 17).

Ook dit ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar ook de ernst van de door u verklaarde vrees.”

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn verklaring dat hij en zijn gezin niet in de mogelijkheid waren om tesamen hun land van herkomst te ontvluchten; hij stelt dat de hoofdrede van zijn terugkeer naar Dagestan was om zijn zoon te gaan ophalen en dat hij toen “*uitermate voorzichtig*” was.

Hij verklaart verder dat hij terugkeerde om zijn broer te helpen, gezien hij zich schuldig voelde omdat zijn broer gevaar dreigde te lopen omwille van zijn vervolgingsproblemen.

Dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend bij het Russische leger, acht hij “*niet zo opmerkelijk*”; hij voert aan dat hij met deze aanvraag wilde aantonen dat hij niet meedeed met de rebellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft. Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verder stelde de commissaris-generaal ernstige tegenstrijdigheden vast tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote:

“Uw echtgenote verklaarde dat in juli 2011, vlak voordat jullie onderdoken in Sukhokumsk, een huiszoeking werd gehouden in jullie huis in Bammat-Yurt. Ongeveer 20 à 30 soldaten, of zelfs meer, doorzochten jullie woning en uw echtgenote werd verplicht van op de grond te gaan liggen.

U verklaarde dat u niets wist over deze huiszoeking (CGVS, M.M., p. 16, 19; CGVS, M.R., p. 8-9; vragenlijst CGVS, M.R., punt 5).

Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, repliceerde u dat u de hele dag schapen moest hoeden in Sukhokumsk en voor de ouderlingen zorgen bij wie u onderdook.

U stelde ook dat uw echtgenote het later emotioneel zeer moeilijk had omdat ze afscheid moest nemen van jullie zoon en u hierdoor niets had verteld over deze huiszoeking.

Deze verklaring heft de tegenstrijdigheid niet op.

Uw vrouw verklaarde namelijk dat ze u onmiddellijk na de huiszoeking had opgebeld om te vragen wat deze huiszoeking te betekenen had (CGVS, M.R., p. 8-9).

Deze tegenstrijdigheid blijft bijgevolg overeind.

Tevens zij opgemerkt dat uw verklaringen en die van uw echtgenote ook op andere punten incoherent waren, onder meer met betrekking tot de arrestatie van uw echtgenote.

U stelde dat uw echtgenote werd 'gearresteerd' en meegenomen naar het politiekantoor, maar niet ondervraagd werd en later teruggebracht werd naar huis door A.I. (CGVS, M.M., p. 8-9, 15-16).

Noch op het gehoor bij het CGVS noch tijdens haar interview bij de DVZ vertelde uw echtgenote over deze aanhouding of het korte bezoek aan het politiekantoor.

Na confrontatie hiermee, stelde u dat u niet begreep waarom ze dat niet had verteld en dat uw echtgenote misschien gestresseerd was en het psychologisch moeilijk had of het misschien te maken had met het feit dat ze niet veel gestudeerd heeft (CGVS, M.M., p. 18-19).

Deze uitleg kan niet aanvaard worden aangezien dit element de kern van uw asielaanvraag raakt en uw vrouw hiervan nergens melding heeft gemaakt.

Geen van beiden legde trouwens enig attest voor waaruit blijkt dat uw vrouw daadwerkelijk psychologische problemen zou kennen.

Voorts dient nog opgemerkt te worden dat uw echtgenote wist dat uw neef, M.I., onder het bevel stond van Sultan-Ali Sultanov. Verder vertelde uw echtgenote dat zij alles wat ze over uw neef wist van u vernomen had (vragenlijst CGVS, M.R., punt 5; CGVS, M.R., p. 12).

U kon merkwaardig genoeg echter niet vertellen tot welke groepering uw neef behoorde of onder wiens bevel hij stond (CGVS, M.M., p. 17).

Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast.”

In zijn verzoekschrift laat verzoeker met betrekking tot de huiszoeking gelden dat hij toen niet thuis was. Hij stelt dat zijn echtgenote hem slechts heeft meegedeeld “dat er een huiszoeking is gebeurd, doch zij vertelde aan de verzoeker geen details zoals in welke omstandigheden het gebeurde, hoe laat het was, met hoeveel personen ze waren...”

Wat betreft de tegenstrijdigheden omtrent de arrestatie van zijn echtgenote, wijst verzoeker op het feit dat zij het “psychologisch heel erg moeilijk had” ten tijde van het verhoor, gezien zij haar kind had moeten achterlaten in een onveilig land. Dit behoeft volgens verzoeker “geen attestatie, indien men over ietwat inlevingsvermogen beschikt”.

Verder is verzoeker van mening dat de impact van het verhoor op het Commissariaat-generaal vaak wordt onderschat, dat de intellectuele capaciteiten van de ondervraagde ook een invloed hebben en zijn echtgenote niet naar school is geweest.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden werden vastgesteld (RvV, nr. 12725 van 18 juni 2008; RvV, nr 398 van 25 juni 2007).

De uitleg van verzoeker dat zijn vrouw hem slechts heeft meegedeeld “dat er een huiszoeking is gebeurd, doch zij vertelde aan de verzoeker geen details”, wordt niet aanvaard, gelet op zijn verklaringen op 13 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal.

Gevraagd of hij wist dat er in juli 2011 bij hem thuis een huiszoeking werd gehouden, antwoordde verzoeker ondubbelzinnig: “Nee ik wist niet dat er een huiszoeking geweest is en ook niet dat de politie binnen is geweest bij mij, ik heb naar haar broer gebeld en gezegd zorg voor haar en zorg dat ze niets meemaakt” (zie het verhoorverslag, p. 19).

Eerder had verzoeker al gesteld: “Ik weet niet tijdens mijn afwezigheid hebben ze mijn huis doorzocht of niet” (zie p. 19).

Dat verklaring van zijn echtgenote dat er in juli 2011 een huiszoeking werd gehouden in hun huis in Bamat-Yurt en zij hem onmiddellijk na de huiszoeking had opgebeld om te vragen wat deze huiszoeking te betekenen had, is niet in overeenstemming te brengen met de verklaringen van verzoeker.

Wat betreft de tegenstrijdigheden omtrent de arrestatie van zijn echtgenote, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de geestelijke toestand van zijn vrouw, met name het feit dat zij het “psychologisch heel erg moeilijk had”, haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen.

Verzoeker legt geen medisch attest neer en maakt zodoende niet aannemelijk dat zijn echtgenote niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van haar asielaanvraag.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Verder wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekers echtgenote, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

De vastgestelde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op deze incoherenties, kan het relaas van verzoeker niet voor waar worden aangenomen.

Ten slotte merkte de commissaris-generaal nog op dat: *“Tot slot is het belangwekkend vast te stellen dat u geen enkele convocatie kon neerleggen.*

U verklaarde dat de ROVD aan A.I. had gevraagd om convocaties aan u te bezorgen. U liet weten aan A.I. dat hij ze mocht weggooiden omdat u niet van plan was erop in te gaan (CGVS, M.M., p. 19). Deze uitleg kan niet aanvaard worden.

Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees koestert voor uw autoriteiten is het niet aannemelijk dat u zo weinig omzichtig met dergelijke documenten omspringt. Convocaties, zeker wanneer men regelmatig wordt geconvoceerd, kunnen een belangrijk begin van bewijs en een ondersteuning van uw asielrelaas vormen.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij A.I. liet weten dat hij de convocaties mocht weggooiden; hij voert aan dat hij niet wist dat hij dergelijke stukken zou moeten voorleggen om zijn asielrelaas te staven; hij wijst erop dat verklaringen van een kandidaat-vluchteling in se voldoende zijn als bewijs.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas.

Verklaringen kunnen inderdaad een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers verklaringen; verzoeker legt bovendien geen enkele convocatie neer, hoewel dit van hem een volwassen man, in alle redelijkheid verwacht kon worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de toestand in Dagestan wel degelijk onveilig is. Hij verwijst dienaangaande naar een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, alsook naar het “Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus” van januari 2012 en twee krantenartikelen van 7 maart 2010 en 3 mei 2012.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het door aangehaalde reisadvies niet ter zake doet; dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

In zoverre de overige door verzoeker bijgebrachte informatie in strijd is met de informatie van de commissaris-generaal in het administratief dossier, geeft de Raad de voorkeur aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoeker neergelegde krantenartikelen (RvV 28 januari 2009, nr. 22.185).

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Hert blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier komt naar voor dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor 13 augustus 2012 in bijzijn van zijn advocaat de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE